

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupen Mgr. Petrem Rousem, advokátem se sídlem Zborovská 694, Turnov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Sokolovská 855/225, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2019, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze, ze dne 2. 7. 2021, č. j. 42 Ad 4/2020 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Okresní správa sociálního zabezpečení Mladá Boleslav rozhodnutím ze dne 10. 9. 2019, č. j. X, nepřiznala žalobci výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce. Vycházela přitom jednak z vyjádření posudkového lékaře správního orgánu I. stupně, který setrval na svém původním stanovisku, a také z posudku o zdravotním stavu, který pro účely odvolacího řízení vypracoval posudkový lékař žalované.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Soud nejdříve shrnul podmínky pro přiznání nároku na nemocenskou po uplynutí maximální možné podpůrčí doby podle § 27 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění zákona 111/2019 Sb. (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“). Dále se zabýval přezkoumatelností a srozumitelností zpráv posudkových lékařů. Dospěl k závěru, že posudkoví lékaři dostatečně jasně a podrobně popsali, jaký vliv mají zjištěné zdravotní obtíže na pracovní schopnost žalobce a proč se domnívali, že žalobce nesplňuje podmínky pro vyplácení nemocenského po uplynutí podpůrčí doby. Hodnotil také, zda lékařské posudky zohlednily žalobcem předložené zprávy od ostatních lékařů. Konstatoval, že si navzájem nijak neodporovaly a ani žalobce neuvádí žádné konkrétní pochybnosti. K námitce, že předložená zpráva MUDr. P. nebyla nikde zmíněna, soud uvedl, že posudková lékařka skutečně při vyhotovování posudku k žalobcem uvedené zprávě

nepřihlížela, tato zpráva nebyla ani založena ve správním spise. To ovšem nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, jelikož z obsahu zprávy je zřejmé, že se nijak nevymyká závěrům ostatních lékařských zpráv a závěrům lékařského posudku.

[3] Krajský soud tedy uzavřel, že zdravotní stav žalobce odůvodňoval předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrní doby. Žádost o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrní doby tak byla po právu zamítnuta.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Úvodem vyjádřil své přesvědčení o oprávněnosti nároku na přiznání nemocenského. Nebylo jeho vinou, že byl léčen tak dlouho dobu. Zopakoval, že správní orgány, respektive posudkoví lékaři, neměli k dispozici zprávu z poslední návštěvy stěžovatele u MUDr. J., jelikož ji odeslal praktické lékařce MUDr. Š., ale zmíněná zpráva nebyla správním orgánům předána. Dále upozornil na skutečnost, že předložil správním orgánům zprávu MUDr. P. která ovšem nebyla v žádném rozhodnutí zmíněna. Krajskému soudu vytkl, že se dostatečně nezabýval důvody, které vedly k neustálému prodlužování léčby.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval přípustností kasační stížnosti ve smyslu § 104 s. ř. s. Rozsah přezkumu soudem určuje žalobce formulací žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). V nyní souzeném případě tedy rozsah soudního přezkumu vymezil žalobce podanou žalobou, kterou brojil proti nezahrnutí konkrétních lékařských zpráv do závěrů posudkových lékařů. V kasační stížnosti primárně opakoval žalobní body, aniž by jakkoliv reagoval na závěry krajského soudu. Jedinou kasační námitkou však pouze vytyká krajskému soudu, že se dostatečně nezabýval důvody, které vedly k neustálému prodlužování léčby. Vzněl tedy nové tvrzení, které nebylo (ani nemohlo být) řešeno krajským soudem vzhledem k dispoziční zásadě zakotvené v § 75 s. ř. s. Kasační námitka tak představuje novum, kterým se Nejvyšší správní soud není oprávněn zabývat, jak plyne z § 104 s. ř. s.; jiný kasační důvod stěžovatel (ač zastoupen advokátem) nevzněl.

[8] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel podal kasační stížnost z jiných důvodů, než jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto ji shledal nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 8 Afs 378/2018 - 43, nebo ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 As 106/2021 - 48).

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost stěžovatele podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 120 s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu